

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Z. P.**, zastoupený Mgr. Sylvou Šiškeovou, advokátkou se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno, proti žalovanému: **Úřad práce České republiky - Krajská pobočka v Liberci**, se sídlem Dr. Milady Horákové 580/7, Liberec, ve věci ochrany před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 19. 7. 2018, č. j. 59 Ad 3/2018 – 54,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 19. 7. 2018, č. j. 59 Ad 3/2018 – 54, **se zrušuje.**
- II. Žaloba ve věci ochrany před nezákonným zásahem žalovaného **se odmítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Sylvě Šiškeové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 6 800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se žalobou domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v nevyplacení dávek v systému pomoci v hmotné nouzi, a to doplatku na bydlení a příspěvku na živobytí. V žalobě uvedl, že naposledy obdržel doplatek na bydlení v lednu 2018 a příspěvek na živobytí v únoru 2018. V březnu již žalobce neobdržel žádnou dávku. Na žalobcovu upozornění týkající se únorové dávky doplatku na bydlení žalovaný nijak nereagoval. Dne 2. 3. 2018 obdržel žalobce oznámení o zahájení správních řízení ve věci odejmutí obou dávek. Do doby podání žaloby (dne 23. 3. 2018 – pozn. soudu) řízení o dávkách fakticky neprobíhalo a nebylo o nich rozhodnuto. Žalobce se z uvedených důvodů domníval, že jej žalovaný zkrátil na jeho právu na přiznané dávky pomoci v hmotné nouzi, neboť nedošlo ke změně skutečností rozhodných pro nárok na tyto dávky a jejich výši. Nevyplacení dávek

nemělo dle žalobce zákonnou oporu. Žalobce mimo jiné v žalobě požadoval, aby soud svým rozhodnutím určil, že žalovaný je povinen poskytovat žalobci již přiznané dávky, včetně doplacení nevyplacených dávek, a to až do doby pravomocného rozhodnutí o těchto dávkách.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 19. 7. 2018, č. j. 59 Ad 3/2018 – 54, žalobu žalobce zamítl jako nedůvodnou. Krajský soud nejprve uvedl, že nezákonný zásah spočívá dle tvrzení žalobce ve faktických úkonech žalovaného při vyplácení pravomocně přiznaných dávek hmotné nouze, respektive absenci těchto úkonů. Odkázal přitom na judikaturu správních soudů, podle níž se lze faktickým úkonům správního orgánu při vyplácení dávek státní sociální podpory či úroků v daňových věcech bránit žalobou proti nezákonnému zásahu. Obdobně se lze podle krajského soudu bránit proti faktickým úkonům správního orgánu (nebo proti jejich absenci) při vyplácení dávek hmotné nouze.

[3] Krajský soud dále v rozsudku upozornil na to, že žalobce byl při ústním jednání poučen ve smyslu § 87 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“) o tom, z jakého skutkového stavu vychází soud v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, jestliže se rozhoduje pouze o určení, že zásah byl nezákonný. Žalobce poté pouze modifikoval svůj žalobní návrh tak, že po krajském soudu požadoval, aby žalovanému uložil povinnost poskytovat mu dávky doplatek na bydlení a příspěvek na živobytí do soudního rozhodnutí o žalobách ve věci těchto dávek s tím, že nevyplacené dávky příspěvku na živobytí mu mají být namísto poukázek vyplaceny v penězích. S ohledem na návrh žalobce krajský soud vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí, a to s odkazem na § 87 odst. 1, věta před středníkem s. ř. s. Podle názoru krajského soudu se totiž žalobce v podstatě dožadoval obnovení stavu (pokračování ve vyplácení dávek) před tvrzeným nezákonným zásahem.

[4] Ze správního spisu týkajícího se dávek doplatek na bydlení bylo zjištěno, že tato dávka byla žalobci vyplacena naposledy za měsíc leden 2018 (dne 23. 1. 2018). Oznámením ze dne 20. 2. 2018 (které bylo doručeno žalobci dne 2. 3. 2018) bylo zahájeno řízení ve věci odejmutí této dávky hmotné nouze. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018, č. j. 34074/2018/LIB, rozhodl o odejmutí doplatku na bydlení ode dne 1. 2. 2018. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/117206-917, které nabylo právní moci dne 21. 6. 2018. Obdobně krajský soud ze spisového materiálu ohledně dávky příspěvku na živobytí ověřil, že dne 23. 1. 2018 byla žalobci vyplacena část této dávky ve výši 1 000 Kč na účet a žalobce byl vyzván k vyzvednutí zbylé částky příspěvku za leden 2018 v poukázkách. Vyplacení příspěvku na živobytí v únoru 2018 žalobce nerozporoval. Oznámením ze dne 28. 2. 2018 bylo zahájeno řízení ve věci odejmutí příspěvku na živobytí. Rozhodnutím ze dne 6. 4. 2018, č. j. 34072/2018/LIB, žalovaný rozhodl o odejmutí příspěvku na živobytí ode dne 1. 3. 2018. Žalobcovo odvolání proti uvedenému rozhodnutí zamítlo Ministerstvo práce a sociálních věcí rozhodnutím (ze dne 11. 6. 2018, č. j. MPSV-2018/115734-917 – pozn. Nejvyššího správního soudu), které žalobce dle svého tvrzení při jednání obdržel do datové schránky rovněž dne 21. 6. 2018.

[5] Na základě výše uvedených skutečností dospěl krajský soud k závěru, že žalovaný, který žalobci od února 2018 nevyplácí doplatek na bydlení a od března 2018 příspěvek na živobytí, se vůči němu nedopouští nezákonného zásahu. Ke dni, k němuž soud posoudil důvodnost žaloby, bylo pravomocně rozhodnuto o odejmutí obou dávek hmotné nouze. Krajský soud uzavřel, že nemůže uložit žalovanému, aby ve vyplácení dávek pokračoval, jestliže ode dne 1. 2. 2018, respektive ode dne 1. 3. 2018, bylo o odejmutí dávek pravomocně rozhodnuto. K tomu dodal, že se blíže nezabýval procesním postupem žalovaného, jež předcházel zahájení

pokračování

správního řízení a vydání rozhodnutí o odejmutí doplatku na bydlení a příspěvku na živobytí, na který poukazoval žalobce při jednání. Těmito otázkami se bude soud případně zabývat v řízení o správních žalobách proti rozhodnutím o odejmutí předmětných dávek hmotné nouze.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] V první řadě namítá, že řízení před krajským soudem bylo stíženo vadou spočívající v tom, že stěžovateli nebyl ustanoven právní zástupce již pro správní řízení nebo pro řízení před krajským soudem. Ač není v těchto typech řízení zastoupení advokátem povinné, je třeba vzít v potaz, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu je specifickým žalobním typem ve správním soudnictví. Přesná formulace žaloby i žalobního petitu je vysoce odbornou záležitostí a v daném případě přesahovala schopnosti stěžovatele. Krajský soud nemohl po stěžovateli spravedlivě požadovat, aby sám sepsal žalobu dle § 82 a násl. s. ř. s. na takové úrovni, aby měla šanci na úspěch. Krajský soud tím že stěžovateli neustanovil zástupce, podstatně snížil jeho naději na úspěch v řízení.

[8] Stěžovatel dále uvádí, že je přesvědčen o důvodnosti podané žaloby. Žalovaný mu přestal vyplácet dávky pomoci v hmotné nouzi, ačkoliv v té době neexistovala pravomocná rozhodnutí o odnětí těchto dávek. Žalovaný postupoval bez opory ve správním rozhodnutí a svým postupem jako by předjímal vlastní následné rozhodnutí o odejmutí dávek. Tento nezákonný postup měl krajský soud při posuzování žaloby zohlednit. Bez pravomocného správního rozhodnutí nelze ukončit výplatu dávek pomoci v hmotné nouzi, na kterých byl stěžovatel existenčně závislý. Nezákonnost kroků žalovaného nemohl zhojit fakt, že žalovaný řízení o odejmutí dávek následně zahájil. Podle stěžovatele nebyl dán k ukončení výplaty dávek žádný závažný ani relevantní důvod, teprve dodatečně mu žalovaný doručil rozhodnutí o odnětí dávek se zpětnou účinností.

[9] Stěžovatel rovněž namítá, že byl připravený poskytovat žalovanému součinnost, byl kontaktní, několikrát navštívil pracoviště žalovaného. V řízení o odnětí předmětných dávek podal opakované námitky a další podání včetně žádosti o právní pomoc, které nebyly až do vydání rozhodnutí nikterak vypořádány. Řízení o odnětí dávek nadto žalovaný zahájil v době pracovní neschopnosti stěžovatele. Stěžovateli byla dána nepřiměřeně krátká lhůta pět dnů k vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí, kterou navíc z důvodu nemoci ani nemohl využít. Byť stěžovatel podal správní žaloby proti jednotlivým rozhodnutím o odejmutí dávek pomoci v hmotné nouzi, má za to, že se měl krajský soud i v nynějším řízení postupem žalovaného zabývat. O svévoli žalovaného svědčí mimo jiné fakt, že výplata obou dávek nebyla zastavena ve stejném měsíci. Dne 16. 4. 2018, tedy ve stejný den jako rozhodnutí o odnětí dávek, bylo stěžovateli doručeno rozhodnutí žalovaného o úpravě poskytování příspěvku na živobytí. To svědčí o zmatečnosti ze strany žalovaného, který stěžovateli současně doručoval rozhodnutí o poskytování dávky i rozhodnutí o jejím odnětí.

[10] V závěru kasační stížnosti stěžovatel podotýká, že krajský soud jej při ústním jednání přiměl k úpravě původního žalobního návrhu. Již v žalobě však požadoval jen to, aby mu byly dopláceny přiznané dávky pomoci v hmotné nouzi do doby, než bude pravomocně rozhodnuto o jejich odnětí. Místo toho krajský soud žalobu zamítl s tím, že ve věci již byla vydaná pravomocná správní rozhodnutí o odejmutí dávek, aniž by se zabýval zákonností postupu žalovaného. Uvedené podle stěžovatele nic nemění na tom, že v období od února 2018 (u doplatku na bydlení), respektive od března 2018 (u příspěvku na živobytí), do nabytí právní moci předmětných správních rozhodnutí bylo nezákonně zasaženo do jeho práv.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a sám shledal existenci vady uvedené v odstavci 4, k níž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti.

[13] Řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou, a proto se postup Nejvyššího správního soudu i rozsah předmětu jeho řízení odvíjí od právních úkonů stěžovatele – soud je tedy v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti. Z této dispoziční zásady připouští zákon tyto čtyři výjimky: 1. zmatečnost řízení před krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], 2. existence vady v řízení před krajským soudem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], 3. nepřezkoumatelnost napadeného soudního rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a konečně 4. nicotnost správního rozhodnutí (§ 76 odst. 2 s. ř. s.). V těchto případech není Nejvyšší správní soud důvody kasační stížnosti vázán a i bez kasační námitky z moci úřední zruší rozhodnutí krajského soudu. Je povinností Nejvyššího správního soudu nejprve posoudit, zda řízení před krajským soudem není zatíženo vyjmenovanými vadami či zda napadené rozhodnutí správního orgánu není nicotné (jednalo-li se o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu). Teprve poté se může zabývat samotnými důvody kasační stížnosti.

[14] Soud se proto nejprve zabýval přípustností žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Otázka přípustnosti žaloby totiž spadá do širšího okruhu podmínek řízení ve správním soudnictví, které je soud povinen zkoumat z úřední povinnosti. Až po ověření předpokladu přípustnosti žaloby se může soud věcí zabývat po obsahové stránce. Jak je již uvedeno výše, v projednávaném případě kasační soud v naznačeném směru závažné pochybení krajského soudu shledal.

[15] Stěžovatel v žalobě především požadoval, aby soud rozhodnutím stanovil, že žalovaný je povinen poskytovat mu již přiznané dávky, včetně doplacení nevyplacených dávek, a to až do doby pravomocného rozhodnutí o těchto dávkách. Nedomáhal se tedy pouze určení, že zásah byl nezákonný.

[16] Nejvyšší správní soud vychází ze svého staršího rozsudku ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Ads 254/2015 – 25 (všechna citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Toto rozhodnutí se zabývalo přípustností žaloby na ochranu před nezákonným zásahem, který žalobce spatřoval v tom, že mu žalovaný vyplácel doplatek na bydlení ve snížené výši dle výroku dosud nepravomocných rozhodnutí o snížení předmětné dávky. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku konstatoval, že „[v]e věci snížení doplatku na bydlení dosud **probíhá řízení, na jehož konci bude stěžovateli buď vyhověno, nebo se bude moci tomuto snížení dále bránit žalobou proti rozhodnutí (včetně zachování možnosti vymoci neprávem nevyplácenou částku, o kterou byl doplatek snížen)**. Z toho důvodu není možné shledat stěžovatelovu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem důvodnou (správně přípustnou – pozn. soudu), neboť tento žalobní typ je, jak bylo vysvětleno výše, subsidiárním prostředkem ochrany, který nelze použít v situacích, kdy ve věci bude vydáno správní rozhodnutí, proti němuž bude možná obrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí. (...) Ve vztahu k nyní posuzované zásahové žalobě je tedy podstatná skutečnost, že **proti snížení dávky existuje procesní obrana formou žaloby proti rozhodnutí. Stěžovatelova žaloba, která má subsidiární charakter (jak bylo rozvedeno výše), je tak nepřípustná**“ (zvýraznění přidáno – pozn. soudu). Uvedené závěry lze analogicky

pokračování

aplikovat i v nyní projednávaném případě, byť se jedná o odejmutí dávek, nikoli „pouze“ o jejich snížení.

[17] Nejvyšší správní soud bere v potaz, že v době podání žaloby (dne 23. 3. 2018) ještě žalovaný nevydal rozhodnutí o odejmutí obou dávek pomoci v hmotné nouzi. Stěžovatel si ovšem byl vědom probíhajícího správního řízení, neboť oznámení o zahájení řízení ve věci odejmutí dávky příspěvek na živobytí mu bylo do datové schránky doručeno dne 2. 3. 2018, poštou pak dne 16. 3. 2018 (viz oznámení založené ve správním spise týkajícím se této dávky na č. l. 147). Oznámení o zahájení řízení ve věci odejmutí dávky doplatek na bydlení bylo stěžovateli doručeno do datové schránky rovněž dne 2. 3. 2018 (viz oznámení založené ve správním spise týkajícím se této dávky na č. l. 132). Stěžovatel tak věděl, že o odejmutí dávek vede žalovaný správní řízení. Byť lze pochopit, že nastalou situaci mohl subjektivně pocítovat jako zásah do svých práv (přestaly mu být vypláceny dávky, na které měl podle svého přesvědčení nárok), nebyla jeho zásahová žaloba z objektivního hlediska přípustná. Proti odejmutí či snížení dávky totiž existuje procesní obrana ve formě žaloby proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s.

[18] V posuzované věci měl stěžovatel podat žalobu až proti rozhodnutím Ministerstva práce a sociálních věcí o odvolání proti rozhodnutím žalovaného o odejmutí dávek. Nejvyšší správní soud ostatně z úřední činnosti zjistil, že stěžovatel správní žaloby v tomto směru podal a krajský soud v řízeních vedených pod sp. zn. 60 Ad 7/2018 a sp. zn. 58 Ad 6/2018 těmto žalobám vyhověl a rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí i rozhodnutí žalovaného o odnětí dávek zrušil a věc vrátil správním orgánům k dalšímu řízení. Stěžovatel se tedy domohl ochrany svých práv cestou žaloby proti rozhodnutí.

[19] Lze tedy uzavřít, že ve věci odejmutí doplatku na bydlení a příspěvku na živobytí probíhalo (a s ohledem na výsledek soudního přezkumu rozhodnutí ve věci odejmutí dávek patrně opět probíhá – viz odstavec [18] výše) řízení, na jehož konci měl stěžovatel možnost dále se bránit proti tomuto odejmutí žalobou proti rozhodnutí. Nejvyšší správní soud též shodně se závěry v citovaném rozsudku č. j. 1 Ads 254/2015 – 25, upozorňuje, že vyjde-li najevo, že doplatek na bydlení nebo příspěvek na živobytí byl stěžovateli skutečně neprávem nevyplácen, lze tento stav dodatečně napravit postupem dle § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi. Dle tohoto ustanovení se dávka přizná nebo zvýší ode dne, od něhož dávka nebo její zvýšení náleží, nejvýše však tři roky zpětně ode dne, kdy orgán rozhodující o dávkách tuto skutečnost zjistil, nebo ode dne, kdy o zvýšení dávky nebo o přiznání dávky příjemce nebo žadatel požádal. Ani v tomto směru tak nejsou práva stěžovatele zkrácena.

[20] Nejvyšší správní soud se závěrem a pro úplnost s ohledem na výsledek tohoto soudního řízení vyjadřuje k námitce stěžovatele, podle níž bylo řízení před krajským soudem stíženo vadou spočívající v tom, že stěžovateli nebyl ustanoven advokát. V tomto směru kasační soud zdůrazňuje, že proti usnesení krajského soudu ze dne 20. 4. 2018, č. j. 59 Ad 3/2018 – 22, kterým krajský soud mimo jiné zamítl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce z řad advokátů, podal stěžovatel kasační stížnost. O ní rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 24. 5. 2018, č. j. 7 As 181/2018 – 14, tak, že ji zamítl jako nedůvodnou. V tomto rozsudku kasační soud konstatoval, že „[r]ozhodujícím faktorem proto v projednávaném případě stále zůstává právě stěžovatelova schopnost účinně bránit svá práva, která, jak již konstatoval krajský soud a Nejvyšší správní soud, je více než adekvátní. Stěžovatel tuto skutečnost ostatně opět potvrdil formulací nyní projednávané kasační stížnosti, která svou kvalitou předčí i některá podání sepsaná advokáty.“ S ohledem na to je možné dospět k závěru, že stěžovatel mohl být i bez právní pomoci schopen posoudit, jakým způsobem a pomocí jakého žalobního typu může v dané věci účinně bránit svá práva.

[21] Krajský soud pochybil, jestliže nejprve uvedl, že jde o přípustnou zásahovou žalobu, kterou následně věcně posoudil a shledal ji nedůvodnou. Krajský soud neměl žalobu zamítnout, ale z důvodů výše uvedených odmítnout jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., ve spojení s § 85 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud z toho důvodu napadený rozsudek zrušil [kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Podle § 110 odst. 1, věty první za středníkem s. ř. s., jestliže již v řízení před krajským soudem byly důvody mimo jiné pro odmítnutí návrhu, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu Nejvyšší správní soud. Ten proto současně se zrušením napadeného rozsudku žalobu sám odmítl.

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Protože kasační soud rozhodl současně se zrušením rozsudku krajského soudu i o odmítnutí žaloby, rozhodl rovněž o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí (§ 110 odst. 3, věta druhá s. ř. s.). Z tohoto důvodu nemají účastníci právo na náhradu nákladů řízení ani před krajským soudem, ani před Nejvyšším správním soudem.

[23] Ve výroku IV. tohoto rozsudku soud rozhodl o odměně ustanovené zástupkyně stěžovatele. Zástupkyní stěžovatele byla za účelem podání kasační stížnosti a následného zastupování v řízení o ní ustanovena Mgr. Sylva Šiškeová, advokátka se sídlem Jakubské náměstí 580/4, Brno, a to usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2018, č. j. Na 167/2018 – 4. Podle § 35 odst. 10 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 7 bodu 5. a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) – dále jen „*advokátní tarif*“, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu, náleží advokátce odměna za dva úkony právní služby, které spočívaly v první poradě s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení (včetně nahlížení do spisu dne 24. 8. 2018), je-li klientovi zástupce ustanoven soudem, a v sepisu a podání doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 9. 2018. Za každý právní úkon náleží zástupkyni stěžovatele odměna v částce 3 100 Kč, celkem tedy 6 200 Kč, k čemuž je třeba přičíst náhradu hotových výdajů v částce 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovená zástupkyně soudu sdělila, že není plátkyní DPH (§ 14a advokátního tarifu), proto jí výše odměny nebyla o částku DPH navýšena. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně proto činí 6 800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senát